

Szijj Márton A SEMMIBEN EGYENSÚLYOZVA

 ligetmuhely.com/a-semmiben-egyensulyozva/

Írni nehéz, főleg ekkora felelősséggel az ember vállán, úgy érezni, hogy miközben ír, a világon mindenki olvassa, és mindenki ítélkezik, talán oda se figyelve, csak zsigerből, és elég egy rossz helyre tett vessző, vagy felesleges kötőszó, egy ágra lépés, és tessék, máris eltörött az univerzum gerince, és ennél csak beszélni nehezebb, mert azt meg sokáig csak a semmiben egyensúlyozva lehet, várni közben, hogy mikor mond egyikünk végre valamit, ahonnan már könnyebb, ajtók nyílnak, de még mindig és mindig vigyázni kell, mert harc ez, ami odakint van, hogy állunk egymással szemben, és minden mondat egy lövés, és várjuk a pillanatot, amikor összeesünk egymás előtt, és el lehet mondani, hogy igen, ma is történt valami, vagy éppen ellenkezőleg, a *valami* elmarad, és ki-ki a langyos vérben tocsogva, más-más irányban elhagyja a csatateret, hogy keressen valakit, akinek a karjaiban meghalhat.

kép | Bits and Splits, adobe.com